

BẢO TỒN VÀ PHÁT HUY CÁC GIÁ TRỊ VĂN HỌC CỔ TRUYỀN DÂN TỘC THIỂU SỐ - MỘT SỐ BÀI HỌC TỪ ẤN ĐỘ

Trần Thị Ngọc Anh, Ngô Thị Thu Trang*
Trường Đại học Sư phạm – ĐH Thái Nguyên

TÓM TẮT

Hiện nay, vấn đề bảo tồn và phát huy giá trị văn hóa, văn học cổ truyền các dân tộc thiểu số đang ngày càng nhận được sự quan tâm của nhiều quốc gia trên thế giới. Trong bối cảnh chung đó, Ấn Độ là một quốc gia châu Á đa sắc tộc đã thực hiện nhiều chính sách phù hợp giúp cho hoạt động gìn giữ bản sắc văn hóa này đạt được kết quả tốt. Từ kinh nghiệm Ấn Độ, Việt Nam – cũng là quốc gia có tới 54 thành phần dân tộc anh em - có thể có được những gợi ý về chính sách và biện pháp phù hợp, góp phần thực hiện có hiệu quả việc bảo tồn và phát huy giá trị văn hóa nói chung và giá trị văn học cổ truyền nói riêng của các dân tộc thiểu số trong bối cảnh hội nhập và phát triển hiện nay.

Từ khóa: kinh nghiệm, bảo tồn, phát huy, văn học cổ truyền, dân tộc thiểu số

ĐẶT VẤN ĐỀ

Vấn đề bảo tồn và phát huy giá trị văn học cổ truyền trong đó có văn học cổ truyền các dân tộc thiểu số (DTTS) đang ngày càng nhận được nhiều sự quan tâm của các quốc gia trên thế giới. Nhiều nhà nghiên cứu, phê bình văn học đã và đang tích cực đi sâu vào nghiên cứu, sưu tầm vốn văn học cổ truyền (văn học dân gian, văn học viết) của các DTTS. Hoạt động này góp phần gìn giữ, phát huy những giá trị văn hóa, văn học đặc sắc của mỗi một dân tộc trong bối cảnh phát triển và hội nhập toàn cầu hiện nay.

Ở các nước châu Á - nơi mà các quốc gia thường có nhiều thành phần dân tộc cùng chung sống - thì vấn đề nghiên cứu, bảo tồn và phát huy di sản văn hóa đang được coi là một trong những vấn đề quan trọng hàng đầu trong đời sống xã hội. Đây chính là cơ sở, nền tảng cho việc bảo tồn các giá trị văn học truyền thống của mỗi dân tộc. Trong phạm vi có hạn, chúng tôi xin phép được trình bày một số bài học kinh nghiệm về bảo tồn và phát huy các giá trị văn học cổ truyền dân tộc thiểu số của một quốc gia châu Á - Ấn Độ. Những kinh nghiệm của Ấn Độ theo chúng tôi là những gợi ý có ý nghĩa thiết thực trong việc đề xuất những giải pháp bảo tồn và phát huy

giá trị văn hóa, văn học cổ truyền các dân tộc thiểu số ở Việt Nam hiện nay.

MỘT SỐ KINH NGHIỆM CỦA ẤN ĐỘ TRONG VIỆC BẢO TỒN VÀ PHÁT HUY CÁC GIÁ TRỊ VĂN HỌC CỔ TRUYỀN DÂN TỘC THIỂU SỐ

Ấn Độ là một trong những nền văn hóa lớn của nhân loại. Chủ tịch Hồ Chí Minh đã khẳng định: “Khi đến đất nước Ấn Độ vĩ đại, chúng tôi rất cảm động và sung sướng được đến quê hương của một trong những nền văn minh lâu đời nhất thế giới. Văn hóa, triết học và nghệ thuật của nước Ấn Độ đã phát triển rực rỡ và có những công hiến to lớn cho loài người” [1; 444]. Ấn Độ là một quốc gia phương Đông “có nhiều chủng tộc, mang nhiều ngôn ngữ khác nhau, ước tính có tới 1652 ngôn ngữ” [2; 9]. Vì vậy việc gìn giữ bản sắc dân tộc cũng được chú ý đặc biệt. Các nhà nghiên cứu và hoạch định chính sách đã đề cập đến vấn đề các di sản văn hóa dân tộc thiểu số mà đặc biệt là văn hóa phi vật thể như văn học đang có nguy cơ mai một. Giai đoạn đầu thực dân Anh đã sưu tầm văn hóa dân gian để tìm hiểu về dân tộc mà họ muốn cai trị. Sau đó những người truyền giáo muốn tiếp thu ngôn ngữ của người dân để tái tạo văn học tôn giáo của họ vì mục đích truyền giáo. Các cơ sở giáo dục và các trường đại học trong cả nước cũng bắt đầu thành lập các

* Tel: 0915 176762, Email: ngothutrang2007@gmail.com

trung tâm nghiên cứu văn hóa dân gian tại địa phương của họ để duy trì ngôn ngữ và bản sắc văn hóa.

Bối cảnh hội nhập và toàn cầu hóa đã giúp Ấn Độ phát triển mạnh về văn hóa nhưng lại đặt tình trạng bản sắc văn hóa dân tộc vào nguy cơ khủng hoảng, mất bản sắc, đặc biệt là đối với các nhóm sắc tộc thiểu số. Ở một số khu vực của Ấn Độ đã diễn ra những cuộc nổi dậy và các phong trào ly khai. Nhiều nhóm sắc tộc tìm kiếm lại nguồn gốc, viết lại lịch sử, trong đó văn hóa dân gian đóng một vai trò đáng kể. Vì vậy, vấn đề bảo vệ nền văn hóa, văn học truyền thống dân gian được các dân tộc ưu tiên hàng đầu. Đặc biệt là việc bảo vệ nền văn hóa, văn học của các DTTS - những dân tộc vốn chịu nhiều thiệt thòi trong xã hội hiện đại.

Văn học dân gian cổ truyền được các nhà nghiên cứu Ấn Độ xác định là vô cùng quan trọng trong di sản văn hóa, lịch sử của mỗi bộ tộc. Nó được coi là tài sản trí tuệ đã và đang phát triển trên nền tảng truyền thống. Nó cũng đòi hỏi sự cần thiết phải được bảo vệ, gìn giữ và phát huy. Trên cơ sở này, các nhà nghiên cứu Ấn Độ đã đề xuất những giải pháp nhằm bảo tồn và phát huy các giá trị cổ truyền, truyền thống của dân tộc. Họ đề xuất việc cần thiết lập các tổ chức thích hợp như Hội đồng Nghệ thuật để đảm bảo sự quan tâm công bằng đến các dân tộc khác nhau. Trong quá trình đào tạo cần xác định cho họ văn học dân gian là một nguồn quan trọng. Việc bảo tồn và phát huy các giá trị của văn hóa, văn học cổ truyền các DTTS cần được tiến hành trong sự hỗ trợ của các hoạt động truyền thông và công nghệ thông tin hiện đại. Bên cạnh những nghiên cứu mang tính học thuật, chính phủ Ấn Độ có những sự chú trọng đáng kể dành cho những hoạt động diễn xướng dân gian. Vào thập niên 50 của thế kỷ XX, ngay sau khi ổn định tình hình chính trị, chính phủ cho phép trình diễn múa rối ở các vùng ngoại ô Delhi (được gọi là "Kathputli Colony") để người nghèo có cơ hội hưởng thụ văn hóa miễn phí. Những cốt truyện dân gian kinh điển

là những lựa chọn đầu tiên cho loại hình trình diễn này, đã được nhân dân đặc biệt yêu thích.

Song hành với quá trình giành độc lập, Ấn Độ coi quá trình phục hồi văn hóa dân gian chính là quá trình khẳng định bản sắc văn hóa dân tộc. Với quan niệm của những trí thức Ấn Độ lúc đó, khôi phục văn hóa dân gian đồng nghĩa với tách khỏi ảnh hưởng của văn hóa Anh nên ngay khi vừa giành được quyền tự chủ, chính phủ đã có những động thái thúc đẩy sự phát triển của văn hóa dân gian vốn có bề dày lịch sử, phong phú và đa dạng trên khắp các vùng miền của đất nước Ấn Độ. Một trong những động thái đầu tiên là duy trì sự phát triển của các tổ chức về bảo tồn di sản văn hóa, văn học đã có sẵn từ trước ngày độc lập. Tiến trình hành động của Indian Peoples' Theatre Association (IPTA) là một ví dụ tiêu biểu. Được thành lập từ năm 1943, tổ chức này đã đảm nhiệm vai trò sưu tầm các văn bản của văn hóa dân gian trên các vùng nông thôn Ấn Độ. Sau 1947, tổ chức này không chỉ sưu tầm mà bắt đầu tiến hành phân loại và đưa ra những định dạng mẫu cho các thể loại văn học dân gian. Nhận thấy tầm quan trọng của những trung tâm văn hóa, tổ chức văn hóa này, trong thập niên đầu tiên cầm quyền, chính phủ Ấn Độ tiến hành thành lập một số trung tâm chuyên sâu về văn hóa dân gian để mở rộng hơn nữa phạm vi thu thập những di sản văn hóa "gốc" để xác lập những đặc trưng văn hóa Ấn Độ. Chuỗi Trung tâm Văn hóa Zonal (Zonal Cultural Centres) phân bố tại nhiều vùng có vai trò và tầm ảnh hưởng lớn. Trong đó lại có những trung tâm nhỏ như North Zone Cultural Centre (Trung tâm Văn hóa miền Bắc) West Zone Cultural Centre (Trung tâm Văn hóa miền Tây) South Zone Cultural Centre (Trung tâm Văn hóa miền Nam) South Central Zone Cultural Centre (Trung tâm Văn hóa chính miền Bắc) Eastern Zonal Cultural Centre (Trung tâm Văn hóa chính Zonal miền Đông) North Central Zone Cultural Centre (Trung tâm Văn hóa chính Zonal miền Bắc) North East

Zone Cultural Centre (Trung tâm Văn hóa Zonal miền Đông Bắc).

Sahitya Akademi là một tổ chức chuyên sâu về văn học. Với sự tài trợ của chính phủ Ấn Độ, tổ chức này không chỉ sưu tầm mà còn ghi lại bằng văn bản những ca từ của các loại hình sân khấu dân gian (với sự chú thích khá đầy đủ về những kỹ năng biểu diễn cũng như thi pháp riêng biệt của từng thể loại) sau đó xuất bản. Tổ chức này đã cho xuất bản số lượng đáng kể tuyển tập truyện kể dân gian. Ngoài ra tổ chức này cũng tặng các giải thưởng hàng năm cho những nghiên cứu có giá trị về văn hóa dân gian cũng như những quỹ tài trợ cố định cho việc xuất bản hay công tác thực địa phục vụ cho những công trình nghiên cứu văn học dân gian.

Nhiều trường Đại học lớn ở các bang Ấn Độ cũng có chuyên ngành hoặc dành hẳn một khoa giảng dạy và nghiên cứu về văn hóa, văn học dân gian của các dân tộc. Những cơ sở đào tạo này cũng chính là những trung tâm nghiên cứu chuyên sâu mang tính chính thống. Đó là chưa kể đến một loạt trung tâm nghiên cứu văn hóa Ấn Độ được thành lập ở nước ngoài, thường liên kết chặt chẽ với các đại sứ quán, một trong những nhiệm vụ cơ bản là tuyên truyền, giới thiệu văn hóa dân gian Ấn Độ trên khắp thế giới. Tất nhiên, những trung tâm này hoạt động dưới sự chỉ đạo sát sao của chính phủ Ấn Độ, thông qua Bộ Văn hóa. Những trung tâm này có vai trò hết sức quan trọng trong việc thu hút sự quan tâm của các nước trên thế giới đối với văn hóa Ấn Độ nói chung và văn hóa dân gian Ấn Độ nói riêng. Từ đó nó cũng có tác động tích cực đến việc điều chỉnh chính sách dành cho việc phát huy và bảo tồn văn hóa dân gian tại Ấn Độ.

Bên cạnh những nghiên cứu mang tính học thuật, chính phủ Ấn Độ cũng tổ chức nhiều hoạt động diễn xướng dân gian nhằm góp phần bảo tồn các giá trị văn hóa, văn học sâu rộng trong đời sống. Ấn Độ hết sức chú trọng đến việc tiến hành thúc đẩy hoạt động trình

diễn và đưa văn hóa dân gian vào đời sống. Vào thập niên 50 của thế kỷ XX, ngay sau khi ổn định tình hình chính trị, chính phủ cho phép trình diễn múa rối ở các vùng ngoại ô Delhi để người nghèo có cơ hội hưởng thụ văn hóa miễn phí. Đến thập niên 80, chính phủ Ấn Độ đã tổ chức những chuyến lưu diễn khắp thế giới mang tên “Festivals Ấn Độ”. Trong đời sống thường nhật của người dân Ấn Độ, ở đơn vị cư trú quan trọng nhất là làng, phải nhắc đến vai trò của “Chaupal”, nơi biểu diễn các dạng thức khác nhau của diễn xướng dân gian.

Chính phủ Ấn Độ sử dụng các kênh trực tiếp để có được những phản hồi từ phía các nhà nghiên cứu nói riêng và đại bộ phận trí thức nói chung thông qua những trang web chính thống. Ở Ấn Độ có những tạp chí chuyên biệt như *Press Information Bureau* và *Directorate of Field Publicity* đăng tải những chính sách của chính phủ với những chuyên mục dành riêng cho việc phục hồi và phát triển folklore. Các cơ quan này còn tận dụng mạng xã hội để những tương tác hai chiều được thực hiện thường xuyên.

Điện ảnh và truyền thông cũng trở thành một thế mạnh của chính phủ Ấn Độ trong các hoạt động nhằm bảo tồn và phát huy các giá trị văn hóa, văn học cổ truyền của các dân tộc, đặc biệt là dân tộc thiểu số ở Ấn Độ. Hai đơn vị chủ lực là The Films Division (Cục Phim ảnh) và The Ministry of Information (Bộ Thông tin). Những đơn vị này chịu sự chỉ đạo trực tiếp từ chính phủ Ấn Độ và hàng năm có những dự án chuyên thể các tác phẩm văn học dân gian thành các bộ phim hoạt hình hoặc phim điện ảnh. Điều này cho thấy, không những phim ảnh đã và đang đóng vai trò quan trọng trong việc truyền bá văn hoá dân gian mà còn chứng tỏ sự quan tâm của chính phủ Ấn Độ, đặc biệt là trong việc gìn giữ và lưu trữ tư liệu.

Những hội thảo được tổ chức thường xuyên cũng là một trong những nỗ lực đáng ghi nhận của chính phủ Ấn Độ trong việc thúc đẩy sự

phát triển của văn hóa dân gian. Chẳng hạn như Indian Folklore Congress (Hội thảo Văn hóa dân gian Ấn Độ) lần thứ 34 được tổ chức vào năm ngày 9/12 đến ngày 11/12/2010, với sự hợp tác của Trung tâm khảo cổ Nagaland và Trung tâm nghiên cứu phụ nữ, được đánh giá là một hội thảo thành công trong chuỗi hội thảo thuộc cùng dòng chủ đề này. Chuỗi hội thảo này rộng về quy mô và dịch chuyển luân phiên giữa các trung tâm nghiên cứu lớn trong sự kiểm soát và chủ trì của chính phủ Ấn Độ.

Song song với các hội thảo là các cuộc triển lãm và những chuyên đề được tổ chức ở những bảo tàng lớn, một không gian văn hóa phù hợp cho việc tái hiện nền văn hóa dân gian cổ xưa của Ấn Độ bằng những vật thể được lưu giữ tốt. Những triển lãm thành công như triển lãm về Nagar ở Guntur Dist vào năm 1952 đã được tiếp tục duy trì và tổ chức thường niên với những đề tài khác nhau cho đến nay, trong đó, sự thay đổi về địa điểm (trong khuôn khổ hệ thống những bảo tàng lớn của Ấn Độ) lại trở thành một yếu tố hấp dẫn đối với giới nghiên cứu và những người quan tâm đến văn hóa dân gian. Các lễ hội dân gian được tổ chức ở các vùng cũng được ghi lại thành những bộ phim tài liệu có giá trị.

Những nguồn vốn trợ giúp cho các nhà nghiên cứu văn hóa dân gian cổ truyền nói chung và văn học dân gian cổ truyền các dân tộc thiểu số nói riêng cũng là một trong những điều kiện để Ấn Độ thành công trong các hoạt động bảo tồn giá trị văn hóa, văn học cổ truyền của mình. Quỹ tài trợ Quốc gia của Bộ Văn hóa Ấn Độ (NCF) đã mang đến những thành tựu nhất định khi đơn giản hóa thủ tục và ưu ái dành nhiều khoản tài trợ cho các nhà sưu tầm văn hóa dân gian. Ngày nay, việc tiếp tục công việc này đã trở thành một hoạt động được tài trợ trên quy mô rộng.

Nhìn chung, để có thể bảo tồn, phát huy những giá trị văn hóa, văn học cổ truyền của các dân tộc trong thời kỳ hiện đại như ở Ấn Độ, thì sự quan tâm bằng chính sách của chính phủ là vô cùng quan trọng. Một số văn

bản được chính phủ ban hành chính thức đã trở thành động lực để phát triển tiến trình bảo tồn văn hóa dân gian. Tầm nhìn và Nhiệm vụ trong tuyên bố chính thức của Bộ Văn hóa, điều đầu tiên là nhiệm vụ “giữ gìn và quảng bá những di sản nghệ thuật giàu có của Ấn Độ” là một trong những văn bản tiêu biểu. Tương tự, lời khẳng định “Ấn Độ có một trong những hệ thống lớn nhất thế giới các di sản văn hóa” trong đó nhắc đến văn hóa dân gian như một bộ phận đứng đầu chuỗi liệt kê đã được đăng tải như một tuyên ngôn chính thức trên trang web của Chính phủ Ấn Độ. Tổ chức in những cuốn sách có tính chất toàn thư về văn học dân gian như *Nghệ thuật dân gian và cổ đại* cũng là những hoạt động mà chính phủ đã tiến hành. Cả gián tiếp qua những nguồn vốn và trực tiếp qua việc chủ trì các hoạt động, chính phủ Ấn Độ đã chứng minh được quyết tâm khẳng định bản sắc văn hóa dân tộc vốn đồ sộ, phong phú và có chiều sâu riêng, có sức sống riêng. Điều đáng nói là, chính những giá trị văn hóa ấy đang đóng góp một phần quan trọng vào sự phát triển kinh tế của Ấn Độ.

MỘT SỐ BÀI HỌC KINH NGHIỆM CHO VIỆT NAM

Trong giai đoạn hội nhập quốc tế hiện nay khi mà sự khẳng định về bản sắc văn hóa, sự đa dạng văn hóa và bảo tồn các giá trị văn hóa truyền thống của mỗi dân tộc trở thành nhu cầu bức thiết thì vấn đề nghiên cứu bảo tồn giá trị văn học, đặc biệt văn học cổ truyền các dân tộc thiểu số lại càng có ý nghĩa khoa học và thực tiễn. Từ kinh nghiệm Ấn Độ chúng ta thấy rằng Việt Nam có thể học hỏi được một số chính sách và biện pháp phù hợp, giúp Việt Nam thực hiện có hiệu quả việc bảo tồn và phát huy giá trị văn hóa nói chung và giá trị văn học cổ truyền nói riêng.

Trước hết cần khẳng định giá trị của nền văn hóa truyền thống nói chung và văn học cổ truyền nói riêng đối với việc tạo nên sự phong phú, đa dạng về văn hóa của quốc gia. Cần nâng cao hơn nữa ý thức và thái độ tôn trọng

đối với các giá trị văn hóa dân gian truyền thống vì đó là sự đúc kết các giá trị trí tuệ, tinh thần của nhân dân và cộng đồng. Tăng cường sự tôn trọng và hiểu biết về di sản văn học và nghệ thuật của người dân, tìm ra nét đẹp và ca ngợi, phát triển cái hay, phê phán và loại bỏ những phần lạc hậu của nó.

Việc bảo tồn các giá trị cổ truyền các dân tộc thiểu số cần có sự tham gia nhiệt thành, thậm chí cần được hướng dẫn trực tiếp bởi chính những người dân tộc thiểu số bản địa với khát vọng lưu giữ giá trị văn hóa, văn học của dân tộc mình. Văn hóa, văn học cổ truyền cần được bảo tồn và phát huy bằng sự sáng tạo, bằng trí tuệ và đổi mới. Vì vậy, cần trao quyền cho cộng đồng trong việc bảo tồn và phát huy các giá trị văn hóa, văn học cổ truyền của dân tộc họ. Thúc đẩy việc sử dụng giá trị văn hóa truyền thống hoặc những biểu hiện của văn học dân gian truyền thống để phát triển cộng đồng dân tộc thiểu số, công nhận họ như một phần quan trọng của tập thể.

Bên cạnh đó cần quan tâm đến công tác quảng bá, tổ chức nghiên cứu văn hóa, văn học dân gian; phân bổ ngân quỹ để tổ chức việc sưu tầm văn học cổ truyền dân tộc thiểu số với quy mô lớn. Chính phủ cần có chính sách bảo trợ cho đội ngũ những người làm công việc lưu giữ, bảo tồn văn hóa, văn học cổ truyền các dân tộc thiểu số. Đối với di sản văn hóa loại hình văn học dân gian, thì phương pháp bảo tồn qua ghi chép hoặc ghi hình khá hiệu quả, là phương thức bảo tồn chủ yếu của các nước trên thế giới. Việc bảo tồn qua ghi chép có thể thể hiện bằng việc biên soạn biên tập lại thành các bộ sách. Ngoài ra, có thể thông qua mô hình bảo vệ số hóa, thông qua ghi âm ghi hình tiến hành mã hóa những tài liệu này. Xây dựng và duy trì hoạt động của các tổ chức đảm nhiệm vai trò sưu tầm các văn bản văn học cổ truyền trên các vùng dân tộc thiểu số. Các tổ chức này không chỉ sưu tầm mà còn phải đảm nhận nhiệm vụ phân loại và nghiên cứu, quảng bá giá trị văn học cổ truyền dân tộc thiểu số. Xây

dựng và thúc đẩy hoạt động của các trung tâm nghiên cứu văn hóa Việt Nam ở nước ngoài cũng là một biện pháp hết sức có ý nghĩa giúp quảng bá, lưu giữ và phát huy giá trị văn học cổ truyền các dân tộc thiểu số.

Cần đặc biệt quan tâm đến chính sách trong việc giáo dục. Chương trình giáo dục phổ thông cần đưa các nội dung giáo dục văn hóa truyền thống vào trong trường học, tổ chức các chương trình trải nghiệm để nâng cao nhận thức của thế hệ trẻ về văn hoá, văn học cổ truyền các dân tộc thiểu số như tổ chức các dự án nghệ thuật, các chuyến thăm quan tìm hiểu di sản văn hóa, hướng dẫn học sinh tập làm quen với công tác nghiên cứu khoa học bằng những đề tài vừa sức và gắn với thực tiễn. Cần có chính sách và cơ chế để yêu cầu các trường đại học, cao đẳng tham gia vào hoạt động lưu giữ và bảo tồn các giá trị văn học cổ truyền dân tộc thiểu số như ghi chép lại, sưu tầm, nghiên cứu... Trong một số trường đại học nên xây dựng những trung tâm nghiên cứu chuyên sâu mang tính chính thống hoặc có các chuyên ngành giảng dạy và nghiên cứu về văn hóa, văn học cổ truyền, đặc biệt là văn học cổ truyền dân tộc thiểu số.

KẾT LUẬN

Có thể nói, văn học cổ truyền các dân tộc thiểu số là một bộ phận quan trọng góp phần tạo nên diện mạo đa dạng, phong phú và giàu bản sắc cho nền văn học dân tộc. Chính vì vậy bộ phận văn học cổ truyền DTTS cần được quan tâm để làm rõ hơn sự đóng góp vào quá trình vận động và phát triển của nền văn học các dân tộc. Thực tiễn đặt ra yêu cầu phải có những nghiên cứu, đánh giá một cách kịp thời, thỏa đáng nhằm khẳng định những giá trị của văn học cổ truyền các DTTS. Tuy nhiên các công trình sưu tầm, nghiên cứu về văn học các DTTS đến nay nói chung vẫn còn ít, chưa có tính hệ thống và đồng bộ. Từ việc nghiên cứu bài học kinh nghiệm của các nước, chúng ta nên chắt lọc những kinh nghiệm phù hợp với điều kiện thực tế của đất nước để xây dựng những chính sách góp phần

bảo tồn và phát huy giá trị của văn hóa, văn học cổ truyền trong bối cảnh đổi mới, hội nhập vì sự phát triển chung, bền vững của các dân tộc thiểu số nói riêng và của toàn dân tộc Việt Nam nói chung.

* Bài viết là một phần trong sản phẩm của đề tài nghiên cứu khoa học cấp Nhà nước “*Những giải pháp cấp bách về bảo tồn và phát huy giá trị văn học cổ truyền các DTTS Việt Nam trong bối cảnh hội nhập và phát triển*” Mã số: CTDT.30.17/16-20.

TÀI LIỆU THAM KHẢO

1. Hồ Chí Minh (1981), *Văn hóa nghệ thuật cũng là một mặt trận*, Nxb Văn hóa, Hà Nội.
2. Lưu Đức Trung (1998), *Văn học Ấn Độ*, Nxb Giáo dục, Hà Nội.
3. Folk and Tribal Art (2005), *National Information Center*, Indian Government, New Delhi.
4. Kapila Malik Vatsyayan (1972), *Some Aspects of Cultural Policies in India*, Unesco, Paris.
5. Molly Kaushal (2010), *Folklore, Public Sphere and Civil Society*, Muthukumaraswamy, New Delhi.
6. Regina F. Bendix (2010), *A Companion to Folklore*, Galit Hasam, New Delhi.

SUMMARY

THE PRESERVATION AND PROMOTION OF TRADITIONAL LITERARY VALUES OF ETHNIC MINORITIES - LESSONS FROM INDIA

Tran Thi Ngoc Anh, Ngo Thi Thu Trang*
University of Education - TNU

The preservation and promotion of cultural values and traditional literary values of ethnic minorities is increasingly drawing the attention of many countries in the world. In that context, India, an Asian country, has had many suitable policies to achieve this. Studying the countries' experience is important for Vietnam to propose effective solutions to preserve and promote traditional literary values of our country's ethnic minorities in the context of integration and development. From India's experience, it can be seen that Vietnam can learn a number of appropriate policies and measures that help Vietnam effectively implement the preservation and promotion of cultural values in general and traditional literary values in particular.

Keywords: *experience, preservation, promotion, traditional literature, ethnic minorities.*

Ngày nhận bài: 17/8/2018; Ngày phản biện: 14/9/2018; Ngày duyệt đăng: 12/10/2018

* Tel: 0915 176762, Email: ngothutrang2007@gmail.com